

Forslag

til

Lov om ændringer i borgerlig straffelov.

Fremsat den 4. februar 1960 af *justitsministeren*.

§ 1.

I borgerlig straffelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 215 af 24. juni 1939, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som stk. 2:

„Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til handlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige, og som opholder sig her i landet.“

2. § 56, stk. 2, ophæves.

3. § 86 affattes således:

„Har den dømte været underkastet vare-tægtsfængsel, der ikke kan tilskrives hans eget forhold under sagen, eller har han

været indlagt til mentalundersøgelse, skal det i dommen bestemmes, at en del af den idømte straf eller hele denne dermed skal anses som udstået. Såfremt en anke afvises eller frafalder, træffes afgørelsen ved beslutning af den overordnede ret for så vidt angår tiden efter dommen. Hvis der idømmes ungdomsfængsel, arbejds- eller sikkerhedsforvaring, kommer det af retten fastsatte tidsrum til afkortning i de i §§ 42, 63 og 66 for ophold i ungdomsfængsel, arbejds- eller sikkerhedsforvaring fastsatte tidsrum.“

§ 2.

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan efter forhandling med det færøske hjemmestyre sættes i kraft på øerne ved kgl. anordning.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 1.

På det nordiske justitsministermøde i Stockholm i december 1953 blev det besluttet, at spørgsmålet om en udvidelse af domstolenes kompetence med hensyn til pådømmelse af straffesager mod personer, der er statsborgere i et andet nordisk land, skulle tages op til nærmere overvejelse. Spørgsmålet er endvidere omfattet af Nordisk Råds rekommandation nr. 5/1956 om nordisk samarbejde på det strafferetlige område.

Efter den norske straffelovs § 12 omfatter norsk

straffemyndighed i vidt omfang handlinger begået af udlændinge uden for norsk territorium. Tildels tilsvarende regler er indført i Sverige ved en lov af 6. juni 1957.

Efter den danske borgerlige straffelovs §§ 7 og 8 er handlinger, som er begået af fremmede statsborgere uden for Danmark, kun undergivet dansk straffemyndighed, såfremt handlingerne krænker nærmere angivne danske interesser (§ 8), eller de pågældende personer er bosat i den danske stat (§ 7).

Det foreslås nu, at personer, der har indfødsret

183 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

eller bopæl i et andet nordisk land, og som opholder sig her i landet, med hensyn til dansk straffemyndighed ligestilles med personer, der har indfødsret eller bopæl i Danmark. Handlinger begået af de nævnte personer bliver således undergivet dansk straffemyndighed, forudsat at handlingerne er strafbare også efter lovgivningen i det land, hvor de er begået.

Den foreslåede regel vil på hensigtsmæssig måde supplere de allerede gældende regler om dansk straffemyndigheds område og reglerne i loven om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige. Forslaget tager navnlig sigte på følgende to grupper af lovovertrædere:

1) Personer, der anholdes i Danmark efter at have begået lovovertrædelser både her og i et andet nordisk land. I sådanne tilfælde er det af betydning, at der består mulighed for, at samtlige lovovertrædelser kan pådømmes under ét her i landet.

2) Personer, der tager ophold her i landet efter i et af de andre nordiske lande at have begået en lovovertrædelse, der ikke skønnes at være så alvorlig, at den bør begrunde udlevering, men som på den anden side ikke er af så underordnet betydning, at tiltale bør undlades.

Det følger af de almindelige regler om anklagemyndighedens stilling, jfr. navnlig retsplejelovens § 723, at den foreslåede regel ikke bliver obligatorisk.

Det bemærkes, at den foreslåede regels placering i § 7 indebærer, at straffelovens § 10, stk. 2 og 3, bliver anvendelig; der vil således ikke kunne idømmes strengere straf end hjemlet ved gerningsstedets lovgivning, og påtale her i landet vil ikke kunne finde sted, „når gerningsmanden i den stat, hvor handlingen er begået, er endeligt frifundet, eller den ham dér idømte straf er fuldbyrdet eller i henhold til denne stats lovgivning bortfaldet.“

Til nr. 2.

I det samtidige forslag til lov om ændringer i retsplejeloven foreslås straffelovens § 56, stk. 2, 1. og 2. pkt., erstattet med nye regler om personundersøgelser, der optages i retsplejelovens § 800 a. Reglen i 3. pkt., hvori det bl. a. foreskrives, at påtalemyndigheden på et så tidligt stadium som muligt skal underrette vedkommende forsorgsinstitution (Dansk forsorgsselskab) om sagen, er af instruktorskarakter; den foreslås derfor ikke optaget i retsplejeloven, men vil blive medtaget i administrative bestemmelser vedrørende de nævnte undersøgelser. Det samme gælder bestemmelsen i 4. pkt. om, at forsorgsselskabet skal underrettes om retsmøder. Reglen i samme pkt. om selskabets adgang til at være repræsenteret i lukkede retsmøder foreslås ophævet som overflødig, jfr. retsplejelovens § 31, stk. 1.

Til nr. 3.

De gældende bestemmelser, hvorefter udstået varetægtsfængsel fradrages i idømt straf, indeholdes i straffelovens § 86 og retsplejelovens § 1003. Den sidstnævnte bestemmelse har dog ringe selvstændig betydning, og det foreslås nu, at den ophæves, således at de omhandlede regler samles i straffelovens § 86.

Ved den foreslåede affattelse af § 86 tilvejebringes der udtrykkelig hjemmel for, at den tid, i hvilken den dømte har været indlagt til mentalobservation, kan fradrages i straffetiden, selv om der ikke har været afsagt fængslingskendelse vedrørende den pågældende. Endvidere klargøres det, at bestemmelsen også angår varetægtsfængsling under ankesager, herunder sager, i hvilke en iværksat anke senere frafalder af domfældte. Disse spørgsmål er tvivlsomme efter de gældende regler.